
Mededelingenblad van het Sint Jozefkoor

Juli 2022, jaargang 32, nummer 2

Canto ergo sum

Beste koorleden,

We zitten al weer midden in de zomer, een tijd die we voorheen de vakantieperiode noemden. Maar zoals ik al eens in een eerder mededelingenblad schreef is “vakantie” voor ons in de zomer niet van toepassing. Weliswaar geen repetitie op zaterdag maar wel wekelijks de Hoogmis. In het verleden wilden er nog wel eens zondagen zijn dat we onze beurt bij gebrek aan zangers moesten overslaan maar de laatste jaren is dat nimmer het geval geweest. Ook dit jaar kunnen we gelukkig weer iedere zondag acte de présence geven.

De titel van dit stukje (“ik zing dus ik ben”) is een knipoog naar het *cogito ergo sum: ik denk dus ik ben*, een van de beroemdste oneliners uit de geschiedenis van de filosofie. Het is een uitspraak van de Franse wiskundige en filosoof René Descartes in zijn *Discours de la méthode* uit 1637. Hij komt tot deze stelling als antwoord op het wegvallen van de absolute waarheden uit de eeuwen daarvoor. Het is de tijd waarin de wetenschap sceptischer wordt met betrekking tot die voorheen onbetwiste zekerheden. De band met het *absolutum* dat minder betrouwbaar bleek dan men wel gemeend had werd doorgesneden en men vroeg zich af of men voortaan veroordeeld was tot het blijven rondzweven in permanente scepsis en

onzekerheid. Nee, is het antwoord van Descartes. Maar daarvoor is twijfel een noodzakelijkheid om tot zeker weten te komen. De twijfel is de onontbeerlijke weg naar de zekerheid. En daarmee is ook noodzakelijkerwijs het denken verondersteld. Want waar getwijfeld wordt, wordt gedacht. Er bestaat iets waarvan ik zeker kan zijn. Er is denken, ofwel er zijn gedachten. Het “zijn” (de zekerheid) ligt besloten in het denken.

Canto ergo sum; ik zing dus ik ben. We kunnen dit betrekken op ieder van ons individueel maar ook op het koor als geheel. Daaraan ontlene we onze identiteit en daar hoeven we niet over te twijfelen. Het “zijn” van het koor ligt besloten in het zingen. En dat geldt heel specifiek voor het zingen in onze eigen St. Jozefkerk. Een zekerheid waarvan wij als koor al bijna honderd jaar hebben mogen getuigen. Het hele jaar rond. Ook in de zomerperiode.

Hans van Saaze

Rooster juli – november 2022

juli

Za.	02-07	Repetitie
Zo.	03-07	14 ^{de} zondag door het jaar
Za.	09-07	Repetitie
Zo.	10-07	15 ^{de} zondag door het jaar
Za.	16-07	Laatste repetitie voor de zomerperiode
Zo.	17-07	16 ^{de} zondag door het jaar
Zo.	24-07	17 ^{de} zondag door het jaar
Zo.	31-07	18 ^{de} zondag door het jaar

augustus

Zo.	07-08	19 ^{de} zondag door het jaar
Zo.	14-08	20 ^{ste} zondag door het jaar
Ma.	15-08	Maria Tenhemelopneming; H. Mis 9.30 uur.
Zo.	21-08	21 ^{ste} zondag door het jaar
Zo.	28-08	22 ^{ste} zondag door het jaar

september

Za.	03-09	Eerste repetitie na de zomerperiode
Zo.	04-09	23 ^{ste} zondag door het jaar
Za.	10-09	Repetitie
Zo.	11-09	24 ^{ste} zondag door het jaar
Za.	17-09	Repetitie
Zo.	18-09	25 ^{ste} zondag door het jaar
Za.	24-09	<i>Geen repetitie</i>
Zo.	25-09	26 ^{ste} zondag door het jaar

oktober

Za.	01-10	Repetitie
Zo.	02-10	27 ^{ste} zondag door het jaar
Za.	08-10	Repetitie
Zo.	09-10	28 ^{ste} zondag door het jaar
Do.	13-10	<i>H. Mis 19.00 uur bij begin 100 jaar Sint Jozefkoor</i>
Za.	15-10	<i>Missa cum Multitudine 12.00 uur</i> <i>'s avonds geen repetitie</i>
Zo.	16-10	29 ^{ste} zondag door het jaar
Za.	22-10	Repetitie
Zo.	23-10	30 ^{ste} zondag door het jaar
Za.	29-10	<i>Geen repetitie</i>
Zo.	30-10	31 ^{ste} zondag door het jaar

november

Di.	01-11	Allerheiligen; H. Mis om 9.30 uur
Za.	05-11	Repetitie
Zo.	06-11	32 ^{ste} zondag door het jaar <i>Clash of Times & Muziek rond 1536</i>
Za.	12-11	Repetitie
Zo.	13-11	33 ^{ste} zondag door het jaar
Za.	19-11	Repetitie
Zo.	20-11	Christus Koning; Ceciliafeest; afsluiting C-jaar.
Za.	26-11	<i>Geen repetitie</i>
Zo.	27-11	1de zondag van de Advent

Mijn LAGERE school, HOGERE sferen

Theo Driessen was kaal. Altijd zo geweest. Tenminste dat was wat ik als kind dacht. Maar ik heb een foto gevonden van de zesde klas van de St. Jozefschool uit 1932. Daar zie je een klas met 27 kinderen en één ervan is mijn vader, achteraan staande voor de glazen schuifdeur van de kast. Theo Driessen, Den Dries, staat er ook op en die had haar. Onderwijzer Driessen met haar. Echt waar. Mijn vader was kaal. Vanaf zijn twintigste.

“Op goei hersens, groeien geen haar,” beweerde hij.

Hij kwam trouwens ook uit Asten, net als Theo Driessen. En of je het gelooft of niet, hij woonde daar op Den Bult, in de St. Jozefparochie. Dat was geen goei buurt, erremoei troef. Toen ons vader 4 jaar was, ons past beter dan mijn, stierf zijn moeder. Zijn vader hertrouwde. Een sprookjeshuwelijk werd het. En wat voor sprookje. Zijn stiefmoeder was de optelsom in boosaardigheid van vele stiefmoeders uit evenzovele sprookjes. Als 12-jarige kwam Wimke Leenen naar Helmond toen zijn vader stierf. Gelukkig weg van de stiefmoeder, maar bij een akelige tante op Den Bult in de St. Jozefparochie. Van de regen in de drup. Hij kwam bij Theo Driessen in de zesde klas van de St. Jozefschool. De eerste opbeurende woorden die Driessen tot hem sprak, ons vader heeft het me dikwijls verteld, waren:

“Jongen, ge moet nie denken, dè de gij, omdège uit Asten komt, iets meer zijt!”

Daar kon ons vader het mee doen en dat deed hij ook.

“As ge mi oewen erremoei ginni raad wit, bende nie werd dè ge um het,”

was zijn motto. Ik heb hem nooit iets negatiefs over Driessen horen zeggen.

1932 Zesde klas St. Jozefschool met onderwijzer Theo Driessen; Wimke Leenen achterste rij 2de van rechts.

Ik werd op de laatste dag van 1949 in de Wezelstraat geboren vlak bij de toenmalige ingang van het kerkhof. Na de fröbelschool kwam voor mij in 1956 de grote school, de jongensschool. De nieuwe vleugel met gymzaal was net klaar. Drie broers zaten er al. Onze Wim in 6B, onze Peter in 5A en onzen Berrie in 2A. Je wist al vroeg je plek. B werd ulo en A werd Ambachtsschool. Ons moeder nam me voor de aanmelding mee naar het hoofd Neutkens, de Neut, in zijn hoofdenkamertje. Meetrekken is een betere omschrijving. Ik had het niet zo op vreemden. Het was maar goed dat ik hem niet echt kende, anders had ik, tenminste als ik had durven praten, waarschijnlijk: "Dag meneer de Neut," gezegd. Ik kan me nog precies herinneren hoe hij me een prentje liet zien om me aan de praat te krijgen en los van moeders rok. Er stond een bisschop op in vol ornaat, mijter en mantel en staf, in een bosrijke omgeving. Ik zie het zo voor me. Op zijn vraag wie die gladgeschoren

meneer wel moest zijn antwoordde ik na enig aarzelen en binnensmonds: "Sinterklaas." Ik mocht naar B.

Driessen was voor mij nog in geen velden of wegen te bekennen.

Ik kwam bij meneer Verberne. Bij hem hoorde ik voor het eerst dat magische geluid van het omklappen van de enorme Ward-vellen op die grote standaard. Ik ken nog uit mijn hoofd do do do ti ti ti la ti do sol..... Ik zwijmelde bij de o zo mooie en onbegrepen woorden van Heer Jezus heeft een hofken.

Wij zongen zelf gregoriaans bij onze eerste communie. De aanhef van Sanctus XVIII brengt me, zoals ook bepaalde geuren dat kunnen, ogenblikkelijk terug naar toen. Gregoriaans met de paplepel.

Van meneer Jonkers van de tweede klas, de latere wethouder, zijn de bordtekeningen me bijgebleven. Zorgvuldige impressies waar we als kind in weg droomden. Wij voelden dat er meer in die man zat dan dat eruit kwam.

Van juffrouw van Lieshout (Rien) klas 3 zie ik steeds haar puntige ellebogen voor me, van meneer Franssen klas 4 zijn stampvoeten als een trefoefening mislukte. Van hem kreeg ik mijn eerste zanglessen na schooltijd. Ik was bij het koor.

In de vijfde klas van meneer Otten gaf meneer van de Eijnden Franse les na schooltijd. Omslachtig vond ik het, dat je la rue zou moeten zeggen tegen iets wat gewoon de straat was. Bij Otten in de klas heb ik me voorgenomen om schoolmeester te worden.

Ik had overigens al wel eerder van die keuzemomenten gehad. Zoals elke jongen van zes brandweer wil worden, wilde ik paus worden. Ik had hem op televisie gezien, in zwart-wit, tussen een mensenmassa, gedragen op een stoel. Dat leek me wel wat. Toen ik hoorde dat er maar één paus was, besepte ik wel dat dát er niet in zat. Dan maar, het zal twee jaar later geweest zijn, missionaris. Daar waren er meer van. Zo'n bruine jurk, zo'n lange baard, dat was het helemaal. Dus toog ik in mijn eentje naar de missietentoonstelling in de Veestraat, in tenten waar de

H. Hartkerk al niet méér stond en Vroom en Dreesman er nog níet stond. Ik betrad een magische wereld met heerlijke exotische geurtjes, bruine jurken en lange baarden. Toen een missionaris in geuren en kleuren vertelde dat hij insecten at in de wildernis, was ik bekeerd. Weer een roeping minder.

Dat de vonk dan toch oversloeg in de vijfde klas bij Otten en nog wel op het moment dat we keurig als altijd op de trap in de rij stonden te wachten om naar het toilet te gaan, wonderlijk. Op een vingerwijzing van de meester mochten er weer twee richting toilet. Ik bekeek achter in de rij dit tafereel en dacht: "Ja, dat wil ik ook." Er zal wel meer meegespeeld hebben, maar dit was het keuzemoment. Het is niet anders. Bij niemand anders in de klas had je van die gelukzalige stiltemomenten in de schrijfles. Ik voelde me veilig en geborgen. Je mocht onder schooltijd naar de kerk om een mis te zingen. We hebben wel eens twee missen op één dag meegemaakt. 's Morgens een uitvaart, begrijpelijk zonder traktatie en 's middags een huwelijksmis die alleen al vanwege iets lekkers favoriet was. Al was het maar zo'n koetjesreep, die zo dun was, dat je niet begreep hoe ze daar chocola van konden maken. Wij waren gelukkig nog met weinig tevreden. Ons vader vertelde me eens, dat hij misdienaar geweest was in Asten en dat hij zich verheugde op begrafenissen. De misdienaartjes kregen dan na de teraardebestelling een hele krentenbol. Dat gaf zo'n gelukzalig gevoel, dat ze verlangend uitkeken naar de volgende dode. Ons vader bracht de gevleugelde woorden: de één zijn dood is de ander zijn brood, als klein manneke al in de praktijk.

's Zondags zat ik in de hoogmis op een plek waar ik het koor goed kon zien, want daarin zong ook meneer Otten, mijn meester. Dan kon ik maandag zeggen:

"Meneer, ik heb u gezien."

"O, ja jongen?"

Op een verhoging, boven het koor uit zwaaiend, stond de dirigent. Dat was mijn eerste kennismaking met Theo Driessen. Soms kwam hij invallen in de klas of in de zangles na school. Of we gingen met meneer

Crijns en Driessen 's avonds naar Eindhoven waar meneer Crijns een verhaal vertelde in het bijzijn van heel veel grote mensen. We mochten dan kleien. Waarom dat in Eindhoven moest, wat die grote mensen daar deden? Geen zorg, wij kleiden wel. Een avontuur was het, want we waren terwijl het al donker was helemaal in een andere stad.

1961 Vijfde klas met onderwijzer Ad Otten en hoofd Theo Driessen; Jos Leenen 3de rij van onder 2de van links

In de zesde klas van Houët zag ik Theo Driessen vaker en voelde ook wel eens zijn aanwezigheid door de aanwijsstok die op mijn hoofd neerkwam. Ondanks zijn enthousiasme als hij bijvoorbeeld vertelde over romans en gotisch, of vaderlandse geschiedenis gaf, dwaalde de aandacht wel eens af. Een tik bracht je weer bij de les, heel normaal. Net zo normaal als voor de meesters het roken in de klas. En Driessen rookte stevig maar wel verstandig, door een sigarettenpijpje. Net zo gezond als filtersigaretten, maar die rookte je als man natuurlijk niet. Wat goed dat hij wat agressie kwijt kon in dat pijpje. Als hij dat niet had gehad om af te kluiven, zou hij zijn sigaretten opgevreten hebben of óns iets aangedaan hebben. De sigaretten leden er zodoende niet

onder, wij iets minder, maar het pijpje moest eraan geloven. Hoeveel hij er versleten heeft voordat hij het achterwege liet, ik weet het niet. We zongen in de zesde klas nog vaker missen. Niet uitzonderlijk was ook nu weer 's morgens een uitvaart, met Dies irae, en 's middags een huwelijk, ooit met zelfs een mars als beloning. Zoiets blijft je bij. We zongen boven op den hooizolder. Driessen dirigeerde, maar ook vaak speelde Houët het klaar in zijn eentje. Orgel spelen, op tijd een knikje bij een inzet en zelf meezingen. Orgel spelen kwam er volgens Houët op neer, dat je handig moest zijn met je voeten en met je handen uit de voeten moest kunnen. Als hij dat zei, lachte er ééntje, hijzelf. Hij zat vol met door ons niet op waarde geschatte woordspelingen. Zoals die annonce: Te koop, spiegel z.g.a.n.i. Zo goed als niet ingekeken. De humor ontging ons, maar hij lachte hartelijk en dat deed ons goed.

Een groot deel van de klas was ondertussen bij het koor. Dus zong je natuurlijk 's zondags in de hoogmis. Ik had dispensatie. Ik diende bij de Clarissen en dat werd ook goed bevonden. Als je maar onder de (kerk)pannen was. We mochten naar Keulen met honderden andere kinderen zingen met een vreemde dirigent, Jos Lennards. We gingen op kamp naar Heeswijk samen met de Silvesterschool en sliepen in de varkensstal op strozakken. In een vreemd gebouw wat toevallig in de buurt lag, zongen we voor vreemde mensen die iets van ons moesten leren. We snaptten dat niet. Wij hadden gewoon plezier als we drie ganzen in 't haverstro zongen. Wat valt daar nou van te leren. We speelden toneel, De Kleine Prins, waarin ik de onsterfelijke woorden mocht uitspreken:

“Ik schaam me.”

“Waarom?”

“Omdat ik drink.”

“Waarom drink je dan?”

“Omdat ik me schaam.”

's Zaterdags in het instituut repeteerden we samen met de heren. Swiebertje lieten we ervoor schieten. Enthousiast beklom Driessen zijn

verhoging. Wij, zeker de voorste sopranen, keken letterlijk naar hem op. Onze kelen gespannen. De dirigent gespannen. De zaal gevuld met puberende kerels, oudere serieuze heren, niet oplettende kinderen, kwinkslagen, flauwiteiten, snerpende correcties van weer anderen, sommigen alvast een shagje rollend om tijdens zoveel maten rust er één op te steken. En daar letterlijk bovenuit torenend een furie een begeesting, die hele diversiteit bezwerend, eerst nog met colbert aan, dan in overhemd, de mouwen opstropend, stropdas los, roepend, sturend, schreeuwend probeert Theo Driessen de meute te beteugelen en laat ze zingen, zingen en tot eenheid groeien en op het eind tot bedaren komen.

Josquin des Prez brengt vrede. Palestrina verbreedert. Muziek is meer dan de som der delen. Dat alles als jongetje op de lagere school te ondervinden: Wat een geluk.

De lagere school heette het. Er werd een degelijk fundament gelegd voor je verdere ontwikkeling. Ik realiseer me dat ik op een uitzonderlijk goede lagere school zat waar naast veel aandacht voor creatieve vakken o.a. op een hoog niveau aan hoofdrekenen werd gedaan, waar interestrekenen beheerst werd, omgegaan werd met grafieken, ontleden normaal was, de antwoorden van de katechismus in eigen woorden geformuleerd dienden te worden, architectuur en literatuur werd gegeven en waar werd verklaard hoe de aarde van de zon afkomstig zou zijn en de maan op haar beurt van de aarde. Na schooltijd hadden we toen al vele mogelijkheden om ons te ontplooien. De zangles, de Franse les, handenarbeidclubs, tekenclubs, blokfluiten. Lang voor de brede school werd ingevoerd, gaf de St. Jozefschool al een breed aanbod aan zijn leerlingen onder en na schooltijd. Voor zo'n onderwijsvorm waarin een fundament gelegd wordt voor je verdere leven zou je een passende naam moeten bedenken. Maar het werd gewoon nog lagere school genoemd. Ik prijs me gelukkig daar mijn basis te hebben gekregen.

Jos Leenen

Paus Adrianus VI

Vijf eeuwen geleden belandde een eenvoudige Nederlander op de Heilige Stoel. Paus Adrianus VI, de enige Nederlander die deze functie bekleedde. Hij wordt wel de heiligste onder alle pausen genoemd.

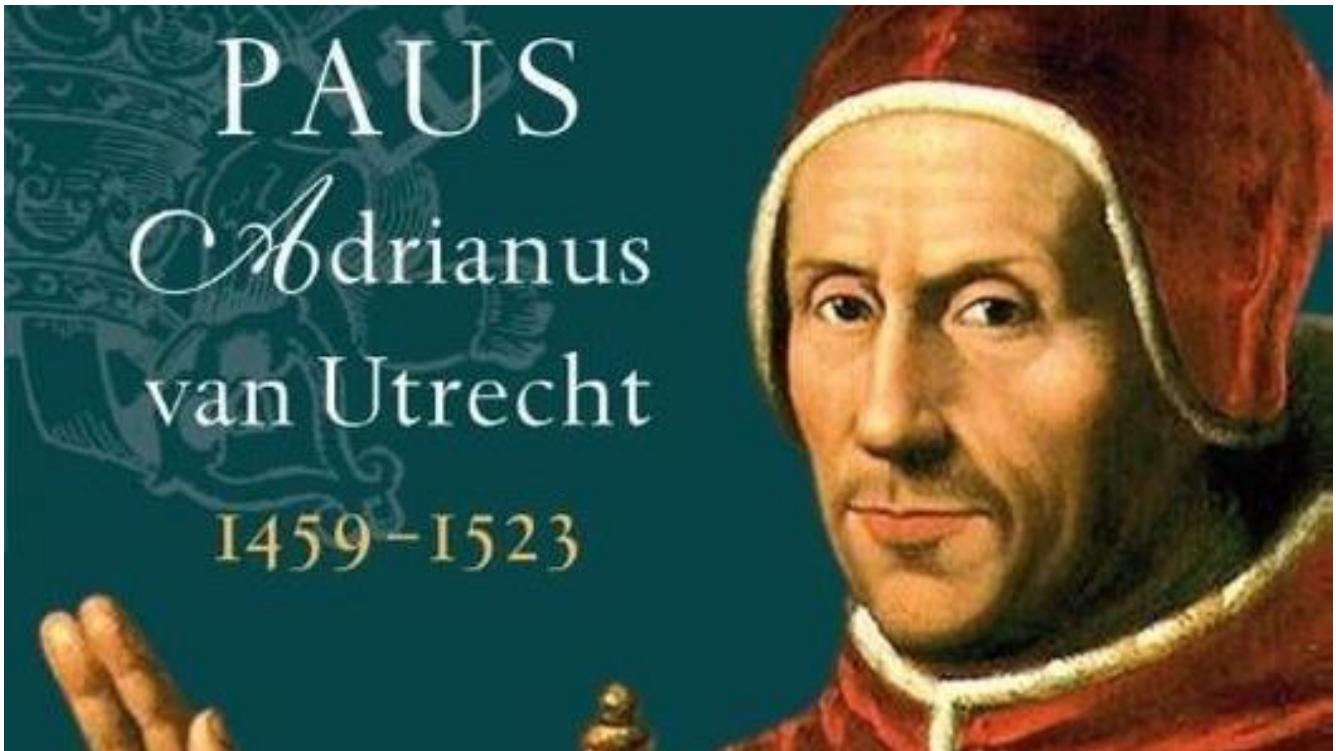
In 1459 geboren in Utrecht onder de naam Adriaan Florisz Boeyens, zoon van een scheepstimmerman. Hij ging naar de Latijnse school in Zwolle en ging daarna studeren in Leuven, werd in 1490 priester gewijd en promoveerde een jaar later in de theologie. In 1515 ging hij als diplomaat naar Spanje en werd in 1516 bisschop van Tortosa.

Na de dood van Paus Leo X in 1521 konden de aan het conclaaf deelnemende kardinalen zelfs na tien stemrondes het niet eens worden over de keuze van een nieuwe paus als opvolger van Paus Leo X. Tenslotte stelde een van de aanwezige kardinalen voor de niet aanwezige bisschop van Tortosa kandidaat te stellen. Van de aanwezige kardinalen was de vereiste tweederde meerderheid het eens met dit voorstel en werd op 9 januari 1522 de onbekende bisschop uit Spanje als nieuwe paus gekozen.

De bisschop van Tortosa zag als oudere man erg op deze benoeming en nam ruim de tijd om er over na te denken. Hij reisde overzee naar Rome en kwam in augustus 1522 aan in de havenstad Ostia. Drie dagen later werd hij in Rome gekroond. Als paus behield hij zijn doopnaam en ging als Adrianus VI de geschiedenis in.

De omstandigheden waaronder Adrianus VI aantrad waren zorgelijk. Europa werd bedreigd door de Turken en Maarten Luther had in 1517 de aanzet gegeven tot de Reformatie. In Rome heerste de pest en de schatkist was leeg, mede door toedoen van paus Leo VI, liefhebber van schranspartijen en festiviteiten. Hij had veel geld over de balk gesmeten. Onder Adrianus VI was het afgelopen met feesten. Hij was van mening dat het beter is om luxe dingen te ontzeggen en op basis van religieuze opvattingen te leven. De paus was weliswaar bemiddeld maar met zijn eenvoudige levensstijl onderscheidde hij zich van de

hang naar welvaart aan het Romeinse hof. Hij had niets met de wufte levenswandel van de Romeinse prelaten. Hij voelde zich er ongemakkelijk bij. Hij kwam bekend te staan als de botte boerse primitieveling uit het noorden met zijn eenvoudige maaltijden van kabeljauw en bier. Hij werd door iedereen gehaat. De paus op zijn beurt wantrouwde de Italianen.

Hij zocht steun bij streekgenoten. De In Schoorl geboren kunstschilder Jan van Scorel belastte hij met het beheer van de Vaticaanse oudheden. Hij vertrouwde ook op de in het Brabantse Mierlo geboren Willem van Enckenvoirt die als geestelijke al jarenlang deel uitmaakte van het pauselijk hof. Tot teleurstelling van Adrianus VI trok die zich niet veel aan van de opdrachten die de paus hem gaf.

De paus dacht lang na over de door hem te nemen te besluiten. Hem werd al gauw besluiteloosheid verweten. Toch wilde hij de in zijn ogen noodzakelijke hervormingen. Het ontbrak hem echter aan steun van de toenmalige wereldlijke heersers Karel V en Frans I.

Zijn gezondheid ging hard achteruit en uitgeput door alle tegenwerking en tegenslagen stierf de impopulaire paus op 14 september 1523. De meeste kardinalen waren niet rouwig om zijn overlijden, de Romeinen, die hem niet moesten, trokken juichend door de straten.

De overledene werd begraven in de Sant' Andrea kapel in de Sint Pieter naast Pius II en Pius III. Tien jaar na zijn dood werden de overblijfselen van Adrianus overgebracht naar de kerk van de Duitsers en Oostenrijkers in Rome, de Sante Maria dell' Anima. Hier had Van Enckenvoirt een marmeren praalgraf laten bouwen, met de afbeelding van een liggende, in liturgisch gewaad gehulde Adrianus VI die zijn vermoeid en mager ogend hoofd met de arm ondersteunt.

Wim van Hugten

De stad Utrecht eert Adrianus VI met een standbeeld van de paus en heeft een Pausroute uitgestippeld in het centrum van de stad. Het pauselijke geboortehuis werd in 1886 verbouwd tot meisjesschool. Op de gevel hangt een plakkaat waarop is vermeld dat op die plek in 1459 Adriaan Florisz Boeyens geboren is.

Tussen Den Bult en Sluis 8

Het is al weer vele jaren geleden dat ik als derde van ons gezin na schooltijd naar de eerste muzieklessen mocht van Theo Driessen op de St. Jozefschool. De vierde zou weldra volgen. Van ons vieren ben ik de enige die nog deel uitmaakt van het Sint Jozefkoor. Jammer genoeg is mijn gezondheid, nu ik dit schrijf niet zo best. Maar daarom niet getreurd.

Van de periode op school als kind kan ik mij niet meer zo veel herinneren. Wel komen de herinneringen van iets later boven, zoals de vele demonstratielessen op plaatsen in het land en de repetities meerstemmige muziek in de St. Jozefschool, waarbij de kinderen, zowel sopranen als alten op de begane grond stonden bij de entree en het herenkoor verdeeld was over de trappen en op het bordes naar de eerste verdieping. Het was een drukte van belang met zovelen in de hal van de school. Het zingen van het ziekenlof voor de KRO-radio was een gebeurtenis, die mij nog helder voor de geest staat. Het was telkens een race van school naar de kapel van de zusters op de Markt om ons op tijd in de kapel te kunnen installeren.

Als St. Jozefzangertje was het min of meer vanzelfsprekend dat je bij de verkenner ging. Ik kwam bij Gregorius 1 en zat in de meeuwenpatrouille met Sjaak Vogels en later Piet Kuijs als patrouilleleider. Verder bestond de patrouille uit Antoon van Rooy, Riny van der Linden en als jongste Frans van Eijk. De staf bestond uit oubaas Driessen, hopman Gielen en vaandrig van den Heuvel. Van een tweede vaandrig ben ik de naam kwijt. De zomerkampen werden onder meer gehouden in De Rips, Bergeijk en Wellerlooi. In de beginjaren '50 heb ik me verdienstelijk gemaakt door oud papier op te halen. Het werd in grote pakken geperst onder het afdak links bij de school, soms met toevoeging van water. Het papier werd namelijk betaald naar gelang het gewicht. Ja hoor, we waren wel eens een beetje stout, maar het was immers voor een goed doel: het Theo Driessen Instituut. Er waren veel uitslovers bij betrokken, waaronder vaders van zangertjes en buurtgenoten.

Naast de verkenner nam Driessen je mee in nog meer activiteiten. Ik was bij het morrisdansen en het volksdansen.

Mijn ouders vonden dat ik na de lagere school maar het beste naar de ambachtsschool kon gaan om het vak van timmerman te leren. Omdat ik me verder wilde bekwamen, ging ik achtereenvolgens naar de avondschool, het VMTO, de ULNO, om tenslotte naar de basisopleiding leraar technische ambachtvakken te gaan. Deze bevoegdheid heb ik niet in praktijk gebracht, ik zag meer in "werk in uitvoering". Mijn opleiding tot dan toe was een mooie springplank naar een loopbaan in de uitvoeringspraktijk in de bouwnijverheid om uiteindelijk te eindigen als bouwkundig opzichter BNA en constructeur. Toen vond ik het genoeg dat gestudeer en in mei 1962 ging ik aan de slag bij een architectenbureau en deed ik naast bouwkundig tekenwerk de begeleiding van bouwprojecten. In die positie was ik ook 's avonds en in de weekends bezig, waardoor ik nogal eens verstek heb laten gaan op de zaterdagse koorrepetitie.

Twee keer ben ik met Driessen naar Solesmes geweest. Pal naast het kampeerterrein stroomt de nogal snelstromende rivier de Sarthe en daarin gingen wij regelmatig zwemmen. Op een gegeven moment was ik alleen in de rivier met Pierre Claassen die niet kon zwemmen en daarom met een zwemband om in het water ging. Ineens verloor hij zijn zwemband, die met de stroom meeging. Ik heb de spartelende Pierre weer op het droge gekregen. Het zwemmen was afgelopen. Driessen verbood dat, terwijl er best geoefende zwemmers bij waren.

In 1952 zijn wij van Den Bult verhuisd naar de Kanaaldijk bij Sluis 8 waar mijn vader sluiswachter was. Rond die tijd ben ik met twee van mijn broers overgestapt naar het koor van de Lambertuskerk. Een derde broer ging naar het koor van de Sint Annaparochie van Pastoor Janssen. Wat ben ik vaak van Sluis 8 naar de stad gefietst voor de repetities en de zondagsmis.

Met de bus naar Solesmes 30 juli-9 augustus 1954 met verkenners (Pius X stam van de Gregoriusgroep) en andere koorleden (totaal 29 personen). Op doorreis wordt in Chartres de groep gefotografeerd.

Begin jaren '80 ben ik op les gegaan bij Marie-Louise Egberts in Den Bosch om mij te bekwamen in het gregoriaans en met name het dirigeren ervan. Deze cursus heb ik met goed gevolg doorlopen. Kort daarna ben ik bij het koor van de Sint Clementskerk in Gerwen als plaatsvervangend dirigent aangesteld met de bedoeling de op leeftijd zijnde dirigent op te volgen. Ik speelde met de gedachte om het koor om te vormen tot een gregoriaans koor. Na verloop van tijd bleek dat niet mogelijk, omdat het grootste deel van de koorleden dat niet wilde. Na een jaar of vier ben ik in Gerwen gestopt omdat ik mijn doel niet kon verwezenlijken.

In 1987 heb ik met de toenmalige dirigent van het Sint Jozefkoor Silvère van Lieshout een gesprek gehad over een terugkeer naar het oude nest. Het gesprek vond plaats in het Theo Driessen Instituut en ik schrok me een hoedje toen ik tijdens een rondgang door het gebouw zag hoe beroerd het gebouw er bouwtechnisch uitzag. Door gaten in de

kozijnen bij een radiator verdween de warmte naar buiten. Stoken voor de vogeltjes heet dat. Dat komt, zei Silvère, door een tekort aan financiën. Als Driessen dit zou zien, zou hij zich in zijn graf omdraaien, dacht ik bij mezelf. Dit tart elke beschrijving. Ook de blokhutten aan beide zijden waren hard aan een opknapbeurt toe. Beroepsmatig kon ik dit niet aanzien en ik besloot om alle gebreken en tekortkomingen op papier te zetten, zowel wat het bouwkundige, het elektrotechnische, de cv-installatie en de riolering betreft. Vervolgens zorgde ik voor een begroting om het geheel in een zodanige staat te brengen dat het gebouw er weer lange tijd tegen kon. Veel vergaderingen met het bestuur van de vereniging TDI hebben plaatsgevonden met als resultaat dat de gemeente een bouwvergunning verstrekt heeft. De vergunning was er. Nu moest er geld komen - een paar honderdduizend gulden - om de renovatie uit te voeren. Na veel onderhandelen stelde de gemeente een bedrag ter beschikking en kon er een hypotheek worden afgesloten. Het eigenlijke werk kon beginnen. Eigen mensen hebben het overgrote deel van het sloopwerk gedaan. Het vernieuwen van het elektrawerk is in eigen beheer uitgevoerd en we konden veel in goede staat verkerende materialen uit sloopwerkzaamheden elders voor niks krijgen. Voor het schilderwerk meldden zich een aantal vrijwilligers aan en een nieuwe bar werd gratis ter beschikking gesteld door een bekende bierbrouwer uit de buurt.

In oktober 1991 werd het gerenoveerde gebouw weer in gebruik genomen. Wethouder mevrouw Dankers verrichtte de officiële opening. Bij deze gelegenheid is de aula de Sjef Strik-zaal gaan heten, wat voor mij heel eervol was. Voor mij was de klus nog niet helemaal afgerond. Nog een kleine tien jaar heb ik het technisch beheer en het onderhoud op mij genomen. Daarna ben ik in mijn woonplaats Mierlo vrijwilligerswerk gaan doen; deels technische dingen, voor o.a. de verkenneren, maar ik ging ook gewoon wandelen met ouderen en gehandicapten. Gaandeweg heb ik dat wat afgebouwd, waarna de zaterdagse repetities en de zondagse hoogmis mijn meest belangrijke

activiteiten werden. Helaas heeft een herseninfarct in april 2021 roet in het zingen gegooid. De tijd zal leren of ik het zingen nog kan oppakken.

Felicitaties van mijn moeder bij de ingebruikname van het gerenoveerde Theo Driessen Instituut in 1991. Als blijk van waardering voor mijn bijdrage aan de renovatie gaat de aula in het vervolg door als de Sjeff Strik-zaal.

Tot mijn verrassing ben ik in 2006 benoemd tot lid in de orde van Oranje Nassau voor mijn verdiensten voor het Theo Driessen Instituut en het vrijwilligerswerk in Mierlo. Op het Ceciliafeest In november 2019 werd ik samen met vier andere koorleden naar voren geroepen omdat ik zeventig jaar kerkkoorzanger was. Ik kreeg de grote plaquette van Sint Jozef, mijn vrouw Nellie kreeg een welverdiend boeket bloemen.

Van de St. Jozefschool kreeg ik genoeg bagage mee om me verder te ontwikkelen. Van Driessen heb ik meegekregen om vast te houden aan idealen en doelen en heb ik zelfredzaamheid en dienstbaarheid geleerd.

Zing met beleving gregoriaans pro Deo.

Sjef Strik

POLLMANN overleden (1939-2022)

“VOLHARDEND VERNIEUWER VAN HET ONDERWIJS” stond boven het artikel. Thijs Pollmann was hoogleraar Linguïstiek aan de Universiteit van Utrecht en legde in 1985 de basis voor de brede opleidingen Algemene letteren en Taal- en Cultuurstudies. Pollmann was een visionair zegt een universiteitshoogleraar: hij was beschouwend en nam onze vragen serieus. Bij constructieanalyse bespreekt hij ook poëzie. Hij zag de noodzaak van verbreding toen al. De geschiedenis heeft hem in het gelijk gesteld. Hij overleed op 18 mei 2022.

Even verderop staat dat hij op 2 september 1939 in Amsterdam werd geboren, als tweede van vijf kinderen. Zijn vader was volkslied expert en gepromoveerd. Moeder was juriste. Mijn vader was heel creatief, in zijn leven draaide alles om woord en klank, zegt dochter Judith. Vader kon heel mooi voordragen. Hij was heel goed met jonge mensen. Niet alleen stelde hij vragen maar hij vroeg ook dóór.

Dan komt de vraag op: is hij de zoon van.....?. Jawel hoor, na even zoeken blijkt hij de zoon te zijn van Jop Pollmann die wij kennen van de bundel ‘Nederlands Volkslied’ die wij ‘De Pollmann’ noemen.

Jop Pollmann

Pollmann werd geboren, uit Duitse Ouders, op 19 oktober 1902 in Arnhem en overleed op 6 januari 1972 in Amsterdam. Hij was een Nederlandse literatuurwetenschapper en etnomusicoloog (etnomusicologie: studie van muziek in zijn culturele context). Hij was een bevolgen propagandist van de Nederlandse volkscultuur, in het bijzonder van het Nederlandse volkslied.

Samen met Piet Tiggers stelde hij in 1941 het succesvolle liedboek ‘Nederlands volkslied’ samen. In de periode 1948 – 1955 verscheen in 3 delen ‘Kinderzang en Kinderspel’ Ook was hij medeoprichter van het Nederlands Volksliedarchief.

Pollmann trouwde in 1935 met Miep Gal. Zij kregen vijf kinderen onder wie de hierboven beschreven Thijs Pollmann.

Voordat hij in Nijmegen Nederlandse taal-en letterkunde ging studeren deed hij in 1921 examen HBS in Arnhem en in 1923 staatsexamen gymnasium in Utrecht. Tijdens zijn studie werkte hij in zijn vrije tijd in het Vincentius-patronaat voor de arbeidersjeugd in Arnhem en was lid van de katholieke studentenvereniging 'Heemvaart'.

In 1930 deed hij doctoraalexamen onder andere over de christelijke opvoeding van de jeugd. Na zijn doctoraal promoveerde Pollmann in 1935 aan de Nijmeegse Universiteit op een proefschrift getiteld 'Ons eigen volkslied'. Zijn promotor was Jac. Van Ginneken.

Als volkslieddeskundige werd hij, na de dood in 1937 van Frits Coers, die verzamelaar van Nederlandstalige volksmuziek was, als adviseur aangetrokken bij de Koninklijke Vereniging Het Nederlandse Lied, opgericht in 1904, waarvan de actieve volks-en dialectkundige dr. P.J.Meertens samen met de jurist Louis R.J. Ridder Van Rappard in het bestuur zat.

Direct na de Duitse inval slaagde Van Rappard erin ongeveer 50 cursisten bijeen te brengen; vertegenwoordigers van jeugdbewegingen, met de bedoeling landelijk zanggroepen in het leven te roepen om met Nederlandse volksliederen het nationaal gevoel te versterken als tegenwicht tegenover de 'Volksche' NSB. Onder de cursisten waren Jop Pollmann, Piet Tiggers van de AJC, de Arbeiders Jeugd Centrale, en Jos Lennards van het Ward-Instituut te Roermond.

In de periode 1931 tot 1947 werkte Pollman als leraar aan middelbare scholen in Amsterdam, Venlo en Eindhoven.

In 1932 was Pollmann oubaas van de verkenners in Amsterdam en vanaf 1933 was hij daar commissaris. In 1937 nam hij deel aan de Wereldjamboree in Vogelenzang.

Het Nederlandse volkslied

Pollmann heeft veel betekend voor het Nederlandse volkslied. Behalve dat hij samen met Piet Tiggers 'De Pollmann' uitbracht heeft

hij aan de wieg gestaan van veel liedboeken en was hij de organisator van cursussen voor kaderleden van de jeugdbeweging. In 1940 organiseerde en doceerde Pollmann samen met Piet Tiggers en Jos Lennards een volkszangcursus voor kaderleden van de katholieke jeugdbeweging. Toen de cursus in 1941 voor de tweede maal werd gehouden, werd die verboden door de Duitse bezetter. In 1942 zat hij ongeveer vijf maanden vast in het gijzelaarskamp Haaren. Direct na het einde van de oorlog schreef hij in mei 1945 een nieuwe cursus uit.

Jop Pollmann

Piet Tiggers

In 1947 richtte hij de stichting 'Ons Eigen Volk' op. In dat kader organiseerde en leidde hij ongeveer 20 keer per jaar weekcursussen in het hele land over volkszang en volksdans. Speciaal bedoeld voor kweekscholen en scholen voor maatschappelijk werk.

In 1951 begon hij samen met onder andere P.J. Meertens en Marie Veldhuysen met het opzetten van het Nederlands Volksliedarchief, een wetenschappelijk archief voor het Nederlandse lied. Er werden kaartenbakken met ongeveer 80.000 volksliedjes aangelegd. Dit archief groeide uit tot 170.000 liederen.

Op 1 maart 1970 stopte Pollmann met *Ons Eigen Volk*, Hij droeg de leiding over aan Henk Waardenburg. Vanaf die tijd wijdde hij zich aan een werk dat een overzicht van alle volksliedgenres moest worden. Voordat hij dit af kon ronden overleed hij onverwacht op 6 januari 1972, in de leeftijd van 69 jaar.

Wim van Hugten

Sint Juttemis: eindeloos wachten

De uitdrukking “met” of “op” Sint-Juttemis wordt in het algemeen gebruikt in de zin van “nooit”.

Maar op 17 augustus is het wel degelijk Sint-Juttemis. “Jutte” is een koosnaam voor de Bijbelse Judith en haar naamdag is op 17 augustus. Omdat zij geen heilige is, is Sint-Juttemis geen feestdag.

De uitdrukking wordt in 1577 voor het eerst vermeld in de Kroniek van Roermond: “Het sol hun comen op St. Judtmisse” ze krijgen het met sint-juttemis).

Volgens het genootschap Onze Taal zou deze zin in combinatie zijn voorgekomen met de toevoeging “als de kalveren op het ijs dansen”. Omdat er in augustus nooit ijs ligt en kalveren niet kunnen dansen, werd toen al met Sint-Juttemis iets onmogelijks bedoeld. Het gezegde “als Pasen en Pinksteren op één dag vallen” is ook zo iets onmogelijks. Ook wordt verband gelegd met de Pausin Johanna, bijgenaamd Jut. Omdat zij geen eigen feestdag kreeg zou Sint-Juttemis een spottende benaming zijn voor een niet-bestaande feestdag.

De nep-heilige heeft wel een standbeeld. Het staat in Breda en verwijst naar de tijd dat het vieren van carnaval verboden was door de Katholieke Kerk. Als de Bredanaars vroegen wanneer hun feest weer zou mogen worden gevierd was steevast het antwoord: “Met Sint-Juttemis”. In 1936 werd het carnavalsfeest weer ingevoerd. Het beeldje werd veertig jaar geleden aan de stad geschonken.

Wim van Hugten

Beeld van Sint Juttemis in Breda

Van “Lambertuszangertje” tot Sint Jozefzanger

In 1942 ben ik geboren in de Wolfstraat. In een gezin met acht kinderen was ik de op een na jongste. Als 6-jarige ging ik naar de Sint Nicolaasschool in de Lambertusparochie. De school was vanuit de Molenstraat niet te zien. Tegenover een voormalige fietsenzaak was een gang en zo'n honderd meter verderop in die gang lag de school. Je kwam eerst voorbij de blokhut van de verkenner. Vlakbij stonden vier kastanjabomen waarvan er nu nog twee over zijn.

De school was een Broedersschool. In de eerste klas werd er gezongen, en in de tweede en derde klas zelfs volgens de Ward-methode. De dirigent-organist van de Lambertuskerk had zangertjes nodig en hij kwam van tijd tot tijd op school luisteren naar wat wij zoal konden. Laat mij nou worden uitgekozen om bij het kinderkoor in de kerk te komen zingen. En zo werd ik, toen ik een jaar of acht was, zangertje in het kinderkoor van de Lambertusparochie. We oefenden de vaste gezangen en ik kon al gauw met de zangertjes die er al waren die gezangen meezingen in de hoogmis. Het herenkoor zong de wisselende gezangen. Er werd gezongen vanaf het oksaal bij het befaamde Robustelly-orgel.

Op feestdagen zongen wij het Lof beneden in de kerk, gekleed in rode toogjes met witte superplies er overheen. Dat was best plechtig. We zongen hoofzakelijk de alom bekende Marialiedjes met orgelbegeleiding van mijnheer Jacobs. Het hele volk zong mee. De Nachtmis, gezongen vanaf het oksaal, was toentertijd om 02.00 uur en duurde zoals bekend een paar uur. Het was koud in de kerk.

In 1954 ging ik naar de ambachtsschool en ik bleef zingen in het Lambertuskinderkoor totdat mijn stem brak. Dat was in 1956. Ik ben niet naar het herenkoor gegaan. Ik had tafeltennis ontdekt. Dat werd mijn grote liefhebberij, die ik vele jaren heel verdienstelijk in competitieverband heb beoefend. Nu ik er over nadenk ben ik gerekend vanaf mijn achtste 6 jaar zangertje geweest en 38 jaar lid van het Sint Jozefkoor. Heb ik er dus toch al mooi 44 jaren op zitten.

In 1969 ben ik getrouwd met Nelleke Gruijters, die ik heb leren kennen op een dansavond. Omdat Nelleke in de Bernadetteparochie woonde, vond de trouwerij plaats in de Bernadettekerk. Kapelaan Van Oostrum deed de huwelijksmis, het dameskoor zong. We kregen twee kinderen, dochter Monique en zoon Serge. Toen wij in de Pieter Breughelstraat woonden gingen de kinderen naar de Leonardusschool. Daar werd Monique gevraagd om bij de koorklas van de St. Jozefzangertjes te komen. Er werd gerepeteerd in het Theo Driessen Instituut. Ook Serge is bij de koorklas geweest, maar hij hield het na een paar jaar voor gezien. Meester Leenen is veel te streng, vond hij. Monique zong ondertussen in de zondagse hoogmis waar ik naartoe ging om te luisteren. Ik was immers ook zangertje geweest en vanzelfsprekend zong ik uit volle borst de volkszang mee. Silvère van Lieshout, die mij kende van het tafeltennis, zag dat en stelde mij voor om er eens over te denken om bij het Sint Jozefkoor te komen. Dat is er uiteindelijk in 1984 van gekomen toen Hein van Sas en Jan Swinkels mij hebben overgehaald om die stap te zetten. Vanaf het oksaal in de Lambertuskerk had ik vaak gezongen en het gaf mij een gevoel van thuis komen toen het koor, vanaf daarboven in de Lambertuskerk, het Requiem van Duruflé zong met begeleiding op het Robustellyorgel. Toen ik al koorlid was, heb ik nog een aantal jaren in competitieverband getennist, zowel op zaterdagmiddag als op zondagmiddag. Ik heb gemerkt dat als ik zaterdagmiddags speelde ik 's avonds gemakkelijker zong. Hetzelfde gold omgekeerd op zondag. 's Morgens gezongen, 's middags met een beter gevoel gespeeld. Het ademen ging mij beter af. De longen waren in betere doen, opgewarmd zal ik het maar noemen. Af en toe loop ik nog wel eens binnen bij mijn oude club om een (tennis)balletje te slaan. Het gaat mij nog goed af.

In 1985 werd van 16 tot 23 november in Rome het VIIIste Wereldcongres gehouden voor Gewijde Muziek. Het Sint Jozefkoor, de St. Jozefzangertjes en de leerlingen van groep 7 van de Sint Jozefschool namen er aan deel. Vader en dochter Scheepers waren ook van de partij. Vader als lid van het Sint Jozefkoor, dochter als 13-jarige lid van de St. Jozefzangertjes. Ik vond het een prachtige week. In aanwezigheid

van Paus Paulus II hebben we samen met het koor van Jan Boogaarts de plechtigheid bij gelegenheid van de ingebruikname van het orgel van de Pauselijke Muziekschool opgeluisterd. Vooral de ontmoeting na afloop met de paus zal mij altijd bijblijven. Wat hebben we veel gezongen in die week en eeuwenoude kerken en gebouwen bezocht, bijvoorbeeld de indrukwekkende Sint Pietersbasiliek en de “Catacombes de Callisto” zoals de Romeinse catacomben genoemd worden, waarin de crypte van Sint Cecilia zich bevindt. Na Rome werd Monte Casino bezocht. Het was heel bijzonder om in de weer opgebouwde, in de oorlog volledig verwoeste benedictijnerabdij te zijn. Monique is bij het koor blijven zingen tot zij als 16-plusser de stad uit ging. Ik ging door. In latere jaren ben ik nog een paar keer mee naar Rome geweest. Daar hebben we o.a. gezongen in de Kerk der Friezen, waar op het einde van de H. Mis traditiegetrouw het zesde couplet van het Wilhelmus klinkt: “Mijn schild ende betrouwen”.

Ontmoeting met Paus Johannes Paulus II in de Pauselijke Muziekschool (1985)

Drie keer ben ik mee geweest naar Solesmes. Onvergetelijke reizen waren het, waar veel koorleden over kunnen meepraten. Ik herinner me dat ik op een dag heel vroeg in de morgen met Pastoor Ard Smulders buiten zat te kletsen, toen er een roodborstje aan kwam vliegen. "Kijk aan," zei Ard. "Vogeltjes zijn ook altijd vroeg op."

Een groep vrijwilligers, die zich drukkerij Fenix noemde en waarvoor ik werkte, maakte deel uit van stadshobbywerkplaats Het Bakken, gevestigd in het gebouw van de vroegere St. Jozefschool. Jos Leenen had het originele handschrift van het Vesperale van Margriet van Cortenbach mogen inzien in het Regionaal Historisch Centrum in Eindhoven. Hij heeft de beschikking gekregen over een digitale kopie. Ik heb die overgezet in een aantal katernen van vijf bladen, die vervolgens in het Bakken zijn ingebonden. Naast alle koorleden kregen o.a. Gemeente Helmond, de stadsbibliotheek en Heemkundekring Helmont een exemplaar aangeboden.

Terugkijkend op 44 jaren koorzanger zien we dat de viering van de liturgie in de loop van de tijd een grote verandering heeft ondergaan. Vandaag de dag is er veel meer betrokkenheid bij de viering ervan, niet in het minst als zanger. Zingen geeft mij een goed gevoel en ik hoop dat velen met mij dat nog lang zullen ondervinden.

Albert Scheepers

Binderen

In de Parochie Nieuwsbrief van 23 april - 6 mei 2022 werd, met het oog op de Meimaand, aandacht geschonken aan het “kapelleke” van Binderen dat pas ongeveer 75 jaar oud is. Vroeger stond er een klooster.

Abdij

Meer dan 400 jaar heeft er op Binderen een abdij gestaan die bewoond werd door religieuzen. Verschillende branden en plunderingen heeft de abdij in die paar honderd jaar overleefd. Behalve de abdij stonden er ook drie boerderijen. Het abdijterrein was toegankelijk via een poort met daarachter een poortgebouw.

Het grondgebied van Binderen behoorde in de 13e eeuw aan hertog Hendrik I van Brabant. Hij schonk een deel ervan aan zijn dochter, ex-keizerin Maria van Leuven. Zij beloofde in 1231 er een abdij ter ere van de H. Maagd Maria te stichten. In 1238 geeft hertog Hendrik II Maria van Leuven toestemming in Binderen een cisterciënzer vrouwenklooster te bouwen.

*Pasteltekening van het klooster Binderen in 1763 door Van der Mandere.
(Collectie RHCE, origineel Universiteit Tilburg, Brabant Collectie.)*

In 1260 overlijdt Maria van Leuven op 82-jarige leeftijd. Zij ligt begraven in de Sint-Pieterskerk in Leuven. Haar ouders liggen daar ook begraven. Zij heeft haar legaten vermaakt aan de abdis en nonnen van Binderen. In de tijd daarna hebben vele religieuzen, (waaronder adellijke) en niet-religieuzen uit diverse windstreken, gedurende vier eeuwen het klooster bewoond.

80-jarige oorlog (1580 - 1648)

Na de 80-jarige oorlog werden de zuster uit het klooster verdreven. In 1658 wordt de abdij met alle bezittingen voor 44.000 gulden verkocht. In 1776 begint de afbraak van Huize Binderen, zoals het complex toen heette.

In 1921 brandt een van de hoeves op het voormalige abdijterrein af. De toenmalige huurder Jan Kuipers kocht het restant en bouwde de hoeve weer op.

In 1941 wordt de Stichting "O.L. Vrouw van Binderen" opgericht. De stichting koopt een oude schaapskooi met erf met de bedoeling de schaapskooi om te bouwen tot kapel. Dat gebeurt, en in hetzelfde jaar wordt het kapelletje ingezegend door deken van Hagen.

Na 1945 komen tien zusters dominicanessen naar Binderen met de bedoeling op historische grond het kloosterleven nieuw leven in te blazen. Zolang er geen nieuw kloostergebouw stond konden zij hun intrek nemen in een boerderij tegenover die van boer Kuipers. Onenigheid tussen de zusters en de Stichting over de doelstelling van een nieuwe kloostergemeenschap leidde er toe dat de zusters weer vertrokken uit hun provisorische boerderij-klooster.

Wim van Hugten

Bron: Heemkundekring Helmont - Berry Wijnen

Kees Tel: Bijnderen 1999

(Kees Tel (1939-2001) oud-onderwijzer aan de Sint Jozefschool en amateur-kunsthistoricus met bijzondere belangstelling voor de abdij van Binderen)

Verjaardagen

19 september	Jos Bastiaans
23 september	Albert Scheepers
15 oktober	Jo Kuijpers
26 oktober	Sjef Strik
7 november	Frans van de Leur
19 november	Peter Gruithuijzen
23 november	Frans Verbakel

Bestuur, dirigent en leden feliciteren je van harte en wensen je een fijne verjaardag toe!

Programma jubileumjaar

Zie ook: <https://www.sintjozefkoorhelmond.nl/programma-2022-2023>

Sint Jozefkoor Helmond 1922 – 2022

Programma jubileumjaar 2022 -2023

13 oktober 2022	Opening jubileumjaar	Sint Jozefkerk
15 oktober 2022	Missa cum Multitudine Presentatie jubileumboek	Sint Jozefkerk
6 november 2022	Clash of Times & Muziek rond 1536	Sint Jozefkerk
5 februari 2023	Polyfonie door de eeuw(en) heen	Sint Jozefkerk
19 maart 2023	Dialogoog	Lambertuskerk
22 april 2023	Gregoriaanse Kring	Sint Jozefkerk
13 Mei 2023	Ledendag VvLL	Sint Jozefkerk
3 juni 2023	Couperin: Messe des Paroises	Lambertuskerk
September 2023	Muzikale reis	Lambertuskerk